

Sygn. akt II CZ 21/06

POSTANOWIENIE

Dnia 23 marca 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Hubert Wrzeszcz (przewodniczący)

SSN Kazimierz Zawada

SSN Dariusz Zawistowski (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku "M." Spółki Jawnej – G.K., P.M., J.S.

przy uczestnictwie Syndyka Masy Upadłości "M." Spółki Jawnej – G.K., P.M., J.S.

o ogłoszenie upadłości,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 23 marca 2006 r.,

zażalenia wnioskodawców

na postanowienie Sądu Okręgowego w K.

z dnia 2 stycznia 2006 r., sygn. akt [...],

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w K. odrzucił skargę kasacyjną wnioskodawcy „M.” spółki jawnej G.K., P.M., J.S., uznając ją za niedopuszczalną.

W zażaleniu na powyższe postanowienie wnioskodawca zarzucił naruszenie art. 370 ust. 2 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. prawo upadłościowe i naprawcze poprzez jego niezastosowanie i wniósł o uchylenie tego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przy ocenie dopuszczalności skargi kasacyjnej w rozpoznawanej sprawie należy w pierwszej kolejności odwołać się do treści art. 536 Prawa upadłościowego i naprawczego. Przepis ten stwierdza, że w sprawach, w których ogłoszono upadłość przed wejściem w życie tej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe. Bezspornym jest, że taka sytuacja miała miejsce w postępowaniu, którego dotyczy zażalenie wnioskodawcy. Sąd Okręgowy podkreślił trafnie, że przepisy Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. Prawo upadłościowe przewidywały możliwość wniesienia kasacji jedynie od orzeczeń wymienionych w art. 17 § 3 tej ustawy. W świetle tego przepisu nie było dopuszczalne wniesienie kasacji od orzeczeń, których przedmiotem było umorzenie niespłaconych zobowiązań upadłego, a Prawo upadłościowe możliwości tego rodzaju rozstrzygnięć wydawanych przez Sąd prowadzący postępowanie upadłościowe nie przewidywało.

Nie sposób też podzielić oceny skarżącego, że za dopuszczalnością skargi kasacyjnej miałyby przemawiać brzmienie art. 369 Prawa upadłościowego i naprawczego, które jego zdaniem wskazuje, że postanowienie o umorzeniu zobowiązań upadłego, niezaspokojonych w postępowaniu upadłościowym, zapada po zakończeniu postępowania upadłościowego. Zakończenie zatem postępowania wszczętego pod rządem wcześniej obowiązujących przepisów nie sprzeciwia się możliwości zastosowania art. 369 Prawa upadłościowego i naprawczego do rozpoznania wniosku upadłego w tym zakresie. Tego rodzaju pogląd nie znajduje uzasadnienia, bowiem art. 369 ust. 1 powołanej wyżej ustawy stanowi,

że o umorzeniu w całości lub w części zobowiązań upadłego Sąd orzeka w postanowieniu o zakończeniu postępowania upadłościowego, na wniosek upadłego. Tego rodzaju wniosek powinien być zatem zgłoszony w toku postępowania upadłościowego, a orzekanie o nim jest związane z wynikiem postępowania upadłościowego. Brak jest więc podstaw dla przyjęcia stanowiska, że rozstrzygnięcie o wniosku o umorzenie zobowiązań upadłego i zakończeniu postępowania upadłościowego może podlegać odrębnej regulacji. Z przyczyn wyżej wskazanych za dopuszczalnością wniesionej skargi kasacyjnej nie mogło przemawiać brzmienie art. 370 ust. 2 Prawa upadłościowego i naprawczego. Dlatego też zażalenie było pozbawione uzasadnionych podstaw i podlegało oddaleniu na podstawie art. 394¹ § 3 i 398¹⁴ k.p.c.